

com en el primer cas. Abans de la metamòrfosi estava ja notablement més clara, sense arribar per ço a reprendre del tot la color verd clar primitiu, potser per no alimentarse de fulles verdes sinó medul'la tendra. La metamòrfosi fou en principi de setembre. La crisàlida es conserva encara al moment en què escriu (13 d'octubre). La papellona apareixerà, naturalment, en la primavera de 1929. - A. CODINA.

Geografia Botànica. Dr. P. FONT QUER. Geografia Universal, fasc. 8, pp. 415-440. Publicacions del Instituto GALLACH. Barcelona.—Comença el treball amb un estudi dels factors que motiven la dispresió de les plantes sobre la superfície terrestre. L'autor descriu després, els més importants tipus de vegetació: boscos, prats, deserts. Posa de manifest la independència de les plantes entre sí i amb els animals. Les associacions vegetals, conjunt natural i espontani, són objecte de la seva atenció. Amb elles acaba la part general per a ocupar-se seguidament de la vegetació, caràcter i florística, en les seves diverses zones. La vegetació de les muntanyes en els seus pisos inferior, montà i alpi, i la vegetació de les aigües completen el quadro geobotànic.

Dintre dels estrets límits imposats per les exigències editorials, valents per a un mestre en la matèria, dóna el Dr. Font Quer, mercès a la claretat del seu estil didàctic, una idea exacta de les qüestions tractades. Esquemes, cartes i gravats acompanyen el text.—Miquel de GARGANTA.

Nota sobre el *Leucanthemum arundanum* (Bss.) Cuatr.—Dr. J. CUATRECASAS. «Cavanillesia», vol. I, fasc. I-III.

Gràcies a l'abundància de material de què ha disposat, l'autor estudia amb tot detall aquesta espècie polimorfa a la qual subordina el *Leucanthemum atlanticum* (Ball) Maire i el *L. Mairei* Humbert. Proposa un nou agrupament específic, basat sòlidament.—Miquel de GARGANTA.

La Plana de Vich. Gonçal de REPARAZ (fill). Enciclopedia de Catalunya, Barcelona, 1928.—Llástima que no s'hagi posat més cura en la redacció de quant fa relació amb la vegetació.

En la successió altitudinal, sempre l'alzina forma un pis marcadament inferior al roure (*Quercus pubescens* i *Q. sessiliflora*) quins límits naturals son pels vols dels 800-900 m. d'altitud, segons l'exposició. Unicament condicions estacionals modifiquen aquesta llei; així podem veure baixar els roures per dessota de la *Quercus ilex* fins al fons de la plana en les torrentades i reconssats i humits; però això no altera pas la norma general de la distribució per les falces de les muntanyes. A més altitud, 1100 m., se troba la fageda que pot baixar fins a 900 m. en vessants fresques i barrancades. Per altra part, no cal confondre les moreres